

SUHARD BÍBOROS FELJEGYZÉSEIBŐL

Tíz esztendeje halt meg a modern katolicizmus egyik legnagyobb alakja, Suhard bíboros. Ebből az alkalomból közöljük naplójából az alábbi részleteket.

Úgy érzem, a lelkek megnyíltak a bizalomra.

Bár megérdemelném ezt a bizalmat, és azt a kegyelmet, hogy jót tegyek az én kedves papjaim közösségének, akik oly nemesek, oly kiválóak. De ahhoz, hogy ezt megtehessem, szentnek kellene lennem.

Segítsen meg Isten, hogy az legyek.

(Egy papi lelkigyakorlat után.)

Tudatosítani kell keresztényeinkben, hogy ők alkotják a Titokzatos Testet, és nekik kell azt tovább építeniük. Ezt pedig nem tehetik más-ként, mint ha benne állnak a világban — ha a világban állnak életük tanúságtételével, tanúságtévő tettekkel; nem egyhangú ágálással, hanem olyasmível, ami igazán mások javára válik.

Egyre világosabban látom, mennyi apostoli munkára van szükség. Azt hiszem, papjaink, minden papunk buzgósága ellenére is, Párizsban nem hirdetjük eléggé az Evangéliumot, mert nem gondolunk a nem-keresztényekre, akik pedig a nagy többséget alkotják.

Erre kell gondolnom, efelé az eszmény felé kell tájékozódnom s irányítanom papjaink, híveink és világi apostolaink lelkét.

Franciaország a franciák lelkében marad fenn. Itt legalábbis érintetlen és sérthetetlen, semmi sem kezdte ki.

Nem ugyanitt kell-e megújulnia és újra erőssé lennie?

Maradjunk tehát szenvedélyesen franciák, határozottan és tiszta szemmel; egyetlen pillanatra se veszítsük el kapcsolatunkat nemzeti hagyományainkkal.

Ne hagyjuk el magunkat!

Keresztényeink ne csak a maguk számára, családjuk, kasztjuk, egyházuk számára legyenek keresztények; ne legyenek párt- vagy sekrestye-katolikusok.

Legyenek keresztények egész életükben, legyenek keresztények testül-lelkestül, vegyüljenek el mások életében, osszák meg és értsék meg a mások gondjait, terveit, foglalatosságait.

Az egyház csak akkor nővekszik, ha gyökereit pogány televénybe eresztí.

Ha templomba lépsz, ilyen legyen lelkületed:

egyenes és egyszerű — ilyen a gyermek lelkülete, mert mindennek föltétele a tisztaság;

éljen benned a szeretet, Isten és a lelkek szeretete — mert aki a Tabernákulumban lakozik, csupán azért van ott, hogy szüntelenül odaadja magát;

— éljen benned a buzgóság és a nagylelkű odaadás lelke — mert ez, ha tiszta, bizonyosan elvezet a szeretethez;

az áldozatkésztség lelke — mert a szeretet egészen az odaadásig vezet.

Hogy apostolokat neveljük, ahhoz kulturált férfiakra és nőkre van szükségünk. Az apostolnak humánusnak kell lennie; se le nem nézheti, se el nem pusztíthatja a tudományt; tökéletesítenie kell azt.

Plébániáink legyenek kitártak, hívogatók, barátságosak. Minden keresztény érezze szolidárisnak magát azokkal, akikkel egy területen lakik, érezze magát felelősnek értük, hívókért és hitetlenekért egyaránt.

Mindenki, aki az Úr oltárához közeledik, hogy magához vegye az Úr testét, ne azzal a szándékkal vegye, hogy magának megőrizze, hanem azzal, hogy elvigye a többiekhez.

A lelkek felé kell mennünk, hogy megmentjük őket; de mikor szükség van rá, bele kell állnunk a világba és a társadalomba, mert ott is működik Isten akarata és az evangélium törvénye; és ott vezet az az út, amelyen keresztül el lehet jutni a lelkekhez, hogy megmentjük őket.

Akkor sugározzuk Krisztust, akkor szeretettjük meg őt másokkal s akkor nyerünk lelkeket neki, ha mi magunk egészen át vagyunk itatva az ő életével, példájával, igazságával és szellemével.

A megváltás légkörét kell megteremtünk, azzal a gondolattal, hogy minden, Krisztus által megváltott kereszténynek legfőbb kötelessége Krisztussal egyesülten más lelkeket megváltani.

Minden Krisztusban gyökerező kereszténynek Krisztus tanújának kell lennie, olyan magatartással, mely egyeneslelkűségből, méltányosságból, igazságosságból, mindenki felé áradó szeretetből, a szegények iránti tiszteletből áll s tiltakozik minden ellen, ami a gyöngék elnyomását és kiszákmányolását jelenti. Olyan magatartás ez, mely vágyat kelt a nem-keresztényben is, hogy kereszténnyé legyen.

Ilyennek kell lennie a világi keresztény magatartásának. Mindez nem új dolog, hanem az evangéliumból fakadó lélek, mely már az apostolokban is megvolt.

Úgy gondolom, talpraállításunk lényeges föltétele: elég nagyszámú, áldozatos, apostoli buzgóságú papság, mely közel áll a néphez, fel tudja fogni annak minden lélek-rezdülését, és el van szánva arra, hogy méltó maradjon a szegénységben, vagy legalábbis igen szerény keretek közt folyó életben.

Minden, amit teszünk, „katolikus akció”; mert az ember lelke mélyéig katolikus, ha megismerte Krisztust, egyesült Krisztussal, a keresztény erények szerint él és megtartja az egyház törvényeit.

Az apostolság lelke Krisztus lelke, s ez mindenekfölött az engedel-
mességben nyilatkozik meg.

Sosem tévedünk, ha engedelmeskedünk.

Az apostolság lelke Krisztus lelke, s ez a jóságban nyilatkozik meg.

Krisztusnak sok mindent vetettek szemére, de azt sosem, hogy ke-
mény vagy durva lett volna.

Mindenek fölött jó volt, és szívének megkülönböztető jegye, hogy
jóságos, együttérző és irgalmas.

Ha mérhetetlenül figyelünk arra, mit gondolnak mások a viselkedé-
sünkről — ez a góg jele.

Igazában annyit számítunk, amennyit Isten előtt érünk; sem többet,
sem kevesebbet. És az emberek véleménye gyakran épp az ellenkezője
annak, ami az Isten ítélete rólunk.

Ha mindent megtettünk, ami rajtunk állt, bizzuk magunkat fenntar-
tás nélkül a Gondviselésre. „Annaira néztem a Szent Szűzet, amennyire
csak bírtam” — mondta Bernadette. Legyen meg bennünk a szándék,
hogy minden erőnkől „belecsimpaszkodjunk” Istenbe.

B. V. fordítása

NAPLÓJEGYZET

*Ma délben, ahogy autóbuszra szálltam,
tekintetem fönnakadt egy idős
asszony arcán. Szép vonásait ősz
haj keretezte, s szeme szinte zártan,
bár nyitva volt, valahova magába,
valami végtelen barlang-magányba,
valami derengő homályba nézett.
Megláttam s megdöbbsentem: mintha téged
látnálak, kit hétéves korom óta
nem láttalak; s azt gondoltam: ilyen
volnál, ha élnél. Aztán, elmosódva,
fölmerült előttem, úgy, amilyen
emlékemben maradt, az arcod. — Ó,
hogy is tudnak egy-egy ilyen fakó,
szép arcot, egy-egy végleg elhaló
sóhajtt megőrizni bennünk a rejtett
emlékeknél is mélyebben a sejtek,
az idegrostok, csontunkban a mész,
egy szinte növényi emlékezés,
virág emlékezése a gyökérre,
száré, melyből sarjadt, a mag ölére —*